

Yıl / year: 17 • sayı / issue: 34 • kış / winter 2019 • s./p. 619 - 623

Vefeyât
Obituary

Hep Kal Hocam Yüreklerde

AHMET GÜZEL

Doç. Dr. Necmettin Erbakan Üniversitesi, Ahmet Keleşoğlu Eğitim Fakültesi
Tarih Anabilim Dalı
ahmetguzelilahiyat@gmail.com | [orcid.org/ 0000-0003-4569-0386](https://orcid.org/0000-0003-4569-0386)

Geliş Tarihi / Received: 28.10.2019 • Yayına Kabul Tarihi / Accepted: 18.12.2019

Atıf / Cite as

Güzel, Ahmet. "Hep Kal Hocam Yüreklerde". *İstem*, 17/34 (2019): 619-623.
<https://doi.org/10.31591/istem.639303>

Ey yokluğu onulmaz bir yara olup sızlatan yüreğimi...

Ey gözlerime söz geçiremememin yegâne müsebbibi...

Ey her bir hatırası aylardır gözlerimi selsebil kılan; yağmur damlalarına eşlik eden gözyaşlarımla toprağa en güzel kokuları yayan yattığı mezarından...

Ey dipsiz acılarımı lâl eden; yokluğuyla kabuk bağlayamayan yaralarımı ince ince sızlatıp hâlimi pür melâl eden...

Ey aylar önce öksüz bırakan ve ayrılık acısı ilk günkü gibi terrü taze duran içimde...

"Kararlar yılan balığına benzer; yakalaması kolay, tutması zordur" sözü, sanki benim için söylenmiş. Üzerimde çok hakkın var saygıdeğer Ahmet Önkal Hocam. Vefatının ardından Zatîâlinizle ilgili bir yazı yazıp yazmamak konusunda çok düşündüm. Acım, ıstırabım hafif olsaydı yazabilirdim kucaklar dolusu, dökerdim içimi için için yürek heybemden; lâkin yokluğunda öyle derin ki acılarım ben nasıl anlatabileceğim, nasıl yazabileceğim seni, bilmiyorum.

Hüzün ikliminin hükümperva olduğu güz mevsiminin bir acımtırak gecesinde, hiçbir mutsuzluğun doyuramadığı açgözlü hüznün pençesindeyim. Loş odamda, çalışma masamın başındayım. Sızım çok, yazım kış. Bakışlarım donuk. Düşüncelerim karmakarışık. Kalemim küt. Omuzlarım çökmüş, gönlüme

kapkaranlık gölgeler, yüreğime karlar düşmüş; üşüyorum. Bu titrek dizlerimle bu naçiz ellerimle bir ummanı bir testiye nasıl sığdırabileceğim, bilmiyorum.

Ekrana bakıyorum, karşımda nur deryası silüetini görüyorum. Klavyeye uzanıyorum, kalem tutuşun geliyor aklıma. Masamdaki kitaplarım, kitaplarını hatırlatıyor satır satır ilim devşirdiğin ve kepçe kepçe dağıttığın yanına yörene. Tavandaki lambaya takılıyor gözlerim; bir elmas misali kendine yansıyan ışığı cömertçe cümle âleme yayışını anlatıyor bana. Göreve başladığımda tebrik için ziyaretime geldiğin gün oturduğun koltuk canlanıyor hafızamda; sanki orada oturuyorsun hâlâ, yetiştirdiği fidanların meyvesini tadan bir bahçıvan edasıyla. Boş çay bardağıma bakıyorum, ısrarla yaptığın ikramlarını tadıyorum doyum-suzca. Telefonuma ilişiyor gözlerim. Hâlâ rehberimde duruyor ismin. Acep diyorum arasam cevap verir mi yine, o naif ses tonuyla konuşur mu benimle; “Ahmetçiğim” der mi... Dünyanın en güzel sesinden dünyanın en güzel bestesini dinliyormuşçasına, kadife gibi kelimeleri dolaşır mı hücrelerimde ılgıt ılgıt.

Çevreme bakıyorum, tabiata bakıyorum onlarda da bin bir izin var. Dağlara bakıyorum, nefli akşamlarda üzerine sisler çökmüş dağlara; sanki olumsuzluklar karşısında dimdik duruşunu yansıtıyor. Engin ovalar, uçsuz bucaksız gönlünü çağırıştırıyor. Bomboş bozkırları şenelten ahlal ağacı, acep senden mi öğrendi o inanılmaz yaşatma azmini? Toprakta mütevaziliğin, suda muazzezliğin, havada can soluyuşun çıkıyor karşıma. Hâsılı “Önkal”dın, hep vardın, “hep kal”dın yüreklerde.

Nasıl bir ustaymışsın be Hocam, zerreden kürreye izlerini görüyorum köşe bucak. Yetiştirdiğin cevherlerine bakıyorum, salkım saçak dal budak salmış ülkeye dört bir yanında, sesini soluğunu yayıyor “asr-ı saadet” kokulu.

Hani öğretmiştin ya; “kendimize bakmayı.” Kendime bakıyorum, sonra kendimde sana. Ne kadar da izlerin varmış meğer. Su yeşili gözlerinden öğrendim ileriye bakmayı, kılavuzluğunda öğrendim “Güneşi” hedef yapmayı... Sen öğrettin zamanın kıymetini, saatimi ileriye; “Gökyüzüne” ayarlamayı. Numune-i imtisal anlayışına tuttuğun aynanın akislerinden öğrendim “İnsanların en hayırlısı insanlara faydalı olanıdır” düsturunu... “ya hayır söylemeyi ya da susmayı.”

Rahmetli annemi, Necmettin Erbakan Hocamı, Tahir Büyükkörükçü Hocamı kaybetmiştim bir Şubat sabahında. Yine bir Şubat şafağında ufuklara asılı kaldı baharım. Tam da kardelenler açmaya başlamışken; sümbüllere, nergislere, ley-laklara ılık ılık nefes verirken. Vefat haberini öğrendiğim o an, tam iki kez öl-

düm. Biri kendim, diğeri insanlık adına. Yokluğunun acısıyla kıvrılırken, vefat eden kimdi diye sordular da; “en yakın tanıdığım... ilim irfan denizine daldığım... erdem pınarından doya doya içtiğim, kandiğim... el hasıl için için yandıgım” dedim. Can Dostun Mehmet Ali Kapar Hocam geldi aklıma; sana dayanamamışken, onun da üzülmüşünden endişe ettim. Hemen odasına koştum. Güya Hocamı teskin edecektim. O bahçe, o koridor, ne kadar hatıralarım varsa senle ilgili, hepsi bir ağ gibi sardı bedenimi. Sonra Mehmet Ali Hocam kucakladı göz yaşları içinde. Cami tıklım tıklım... Bahçe tıklım tıklım... Hüzün ayyuka çıktı. Göz yaşları dizginsiz. Özenle yetiştirdiğin öğrencilerinden biri, Cem Zorlu Hocam kıldırıldı cenaze namazını; sesi titrek, ağlamaklı. Bilmiyorum o bahçe, o cami böyle bir manzaraya şahit oldu mu/olacak mı?

Bilmezdim, kaderin seni böyle erken alacağını bizden. Önkal Hocam, hep kalsın isterdim hayatımda. Oysa şimdi dolaştığım yerlerde seni hatırlatan o kadar sebep varken, yanına varabilecek hiçbir sebebe ulaşamıyorum. Biliyor musun Hocam, o günden beri, seni ilk tanıdığım günleri, gençliğimi arıyorum, gençliğimi yaşıyorum içimde. Olur ya dayanamazsın çıkar gelirsin bir gün, ellerimden tutarsın, yine bir gergef gibi işlersin, hayata hazırlarsın diye.

Yüksek Lisans dersine girdiğim ilk günü hatırlıyor musun Hocam? Hani, “kafama takılan şeyleri sorarak kıymetli vakitlerinizi almaktan korkuyorum” demiştim de her zamanki nezaketinizle, naifliğinizle kapılarınızı açmıştınız sonuna kadar. Takıldığım her konuda, sendelediğim her anımda çaldım kapınızı... Sabırla dinlediniz, çareler aradınız. Bak yine dertliyim, yine sendeliyorum sensizlikten. Yine konuşuyorum... Takıldığım, içinden çıkamadığım şeyleri anlatıyorum sana... Dilimin dönmediği yerlerde gözlerim anlatıyor meramımı... Sadece dinliyorsun Ey Hasrettime Sultan, birkaç kelime etmiyorsun. Sadece ben konuşuyorum. Yoruldum sessizlikten. Ne olur söyle Hocam, sen olmadan bu dikenli yollarda nasıl yürüyeceğim ben? Alışamadım Hocam, inanın alışamadım yokluğuna...

Hani insan bazen yaşına başına bakmadan bir çocuk gibi kendini kandırır ya; öyle yapıyorum ben de. Sen yaşıyormuşsun gibi yapıyorum, gittiğim zaman Fakülteye seni görebilecekmişim gibi yapıyorum. Heyhat, kendi kendimi kandırıyorum. Ama başka çarem de yok ki Hocam.

Tek tesellim, senin de arzuladığın gibi *“Siz, insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten men eder ve Allah’a iman edersiniz”*

hakikati mucibince, bıraktığın bayrağı takatim nispetinde ilerilere taşımak. Senin gibi güneşler yetiştiremesem de, yıldızlar yetiştirmek en azından.

Saygın Hocam, cirmime bakmadan kaleme aldığım bu satırlar seni anlatmaya kifayet etmez, biliyor ve sürçü lisanım olduysa affımı talep ediyorum. Dünyada tebessümler biriktirdiğine, hayır hasenat devşirdiğine, hakkında hayırla şahitlik eden sayısız insanlar olduğuna şahidim. Bizler senden memnunduk, bizler senden razıydık; umarım ve canı gönülden isterim ki Rab Teâlâ da senden memnun olsun, razı olsun. Bu fani âlemde hep vardın, hep kaldın hayatımda. Dilerim ebedî âlemde de komşu eylesin Hak Teâla.

Her fırsatta gökyüzüne dualar yolluyorum buket buket, Rabbim yer altında versin cevabını; Kevser'in başında kavuştursun bizi. Hep nur içinde kal, saadet içinde kal Hocam. Mekânın cennet, makamın âli olsun.

(Cumhuriyet Üniversitesi İlahiyat Fakültesinin tertip ettiği Hz. Ömer Sempozyumunda Prof. Dr. Şaban Öz, Doç. Dr. Cahit Külekçi ve Doç. Dr. Ahmet Güzel'in tebliğlerini sunduğu oturuma başkanlık eden merhum değerli Prof. Dr. Ahmet Önkâl Hocam)

ÖNKAL HOCAM

Su yeşili gözlerin nice bilgiler gördü
Kur'an'a Sünnet'e dair Önkâl Hocam
Akıl zihin tezgâhında ilim irfan ördü
Serdi gönüllere ağır ağır, Önkâl Hocam
Avize gibi kendine yansıyan ışığı
Yaydın etrafına sen ey Habib'in aşığı
"İslam'a Davet Metodun" tebliğün beşiği

Yüreklere sızan bir nehir, Önkal Hocam
İmrendim gül bahçene gülün olmayı seçtim
Şükür Rabbime rahle-i tedrisinden geçtim
Tevazu kumaşından ömrünce hulle biçtim
Rabbim gani gani versin ecir, Önkal Hocam
Otuz küsur yıllık emeğin var üzerimde
İşte şu bahçede şu yollarda gezerim de
Ara sıra hatıralarımı süzerim de
İncitmedin bir kez evvel ahir, Önkal Hocam
Bir Şubat seherinde ecel kapını çaldı
Binlerce fidanın öksüz kaldı yetim kaldı
Camimiz almadı bahçe tıklım tıklım doldu
Teşrifine çok sevindi kabir, Önkal Hocam
Ötelerde mekânlar muhtelif biliyorum
Hak Teâla'dan Cennet-i A'la diliyorum
Müsaadenle gözyaşımı siliyorum
Unutulman çok zor herkes bilir, Önkal Hocam